

Скроеността

„Скроеността“ в пиесите има различни нива на проявление - тя не е само в превъртането и обезсмислянето на идеологическата нормативност, в социокултурните маски и литературни почерци. Тази направа има много по-дълбоки нива на проявление. И именно оттук могат да се изтеглят нови смислови нишки към пиесите на Д. Димов. Да се потърси в тях лицето на кризиса, неизменна част от обществения и културен преход в българското социалистическо общество през 50-те години, в който маските се слагат, езиците се уеднаквяват, чувствата се скриват, а личностните светове стават зона на театрално разиграване.

В пиесите обект на комично разнищване са не личните драми, а глупостта и пороците. Човешките постъпки и преживявания са само материал за извличане и осмиване на човешките пороци и слабости. И в двете салонни пиеси героите на Димов много често се виждат като комедианти, участници във фарс, обсъждат своята роля в обществената комедия на нравите, разсъждават върху идейната и естетическа същност на комедиантството - *„Комедиантството е древно изкуство! Без него светът не би могъл да съществува; Човек се превръща в неприятел на хората, ако почне да се сърди на глупостта и пороците им; Човек се поправя само когато насочиш пистолет в гърдите му или започнеш да му се смееш. А смехът предполага умение да се шегуваш.“* Тези и подобни сентенции са част от речника на героите. Те характеризират не само светогледа на субекта, но загатват и за амбивалентността като основна езикова стратегия. Амбивалентността е заложена на различните нива на драматургичния текст - от привидното благополучие в брака до крайната противоречивост в езика и действията на основните персонажи.

Героите на Димов не притежават широтата на погледа на големите ироници-романтици. Техните оръжия са словесният парадокс и каламбура, които придават на словесното действие ефектност и провокативност. Двойствеността в говоренето на ирониците не е натоварена с по-дълбинен подтекст, както примерно се случва в класическата реторика. Провокациите към събеседника са прозрачни, много често веднага се разчитат и посланието бързо разгражда своята многозначност. Иронията е спрямо човешки недостатъци и слабости - тя засяга обществени нрави и социокултурни клишета. Двойствената езикова стратегия на парадокса затваря действието в самодостатъчността на *словесните игри и двубои* в салоните за гости. Разиграните лични драми не